

Moscú acull la primera exposició sobre Gaudí

El Museu d'Art Modern exhibeix 150 peces tot l'estiu

RICARDO GUTIÉRREZ

La maqueta de la casa Batlló que s'exposa al MMOMA de Moscú

GONZALO ARAGONÉS
Moscú. Corresponsal

Milions de visitants i turistes russos s'han passejat per Barcelona admirant l'obra d'Antoni Gaudí. Però, al contrari d'altres venerats artistes catalans, com ara Salvador Dalí, no l'havien tingut mai a casa. El Museu d'Art Modern de Moscú (MMOMA) i la fundació Aurea Cultura i Art omplen ara aquest buit amb l'exposició *Antoni Gaudí. Barcelona*, que s'ha inaugurat a la capital de Rússia.

Fins al mes de setembre els visitants es podran acostar i aprofun-

dir en la vida i obra de l'arquitecte modernista més universal de Catalunya gràcies a 150 peces que pertanyen a institucions públiques i col·leccions privades.

L'exposició inclou plànols, dibuixos, mobles, elements arquitectònics, escultures, vídeos i fotos d'època. Però tenen un especial protagonisme les maquetes, que, com si fossin cases de nines, es presenten al visitant amb tots els detalls dels edificis gaudinians.

“La majoria de la gent es queda a la pell de l'edifici, que és el que t'enduen, la façana. Amb les maquetes es poden veure tots els detalls,

cosa que és meravellosa, ja que quan es visita l'edifici no es poden apreciar”, explica la comissària de l'exposició, Charo Sanjuán. “Però les maquetes també serveixen per explicar que Gaudí treballava amb les mans, amb els volums. Utilitzava els dibuixos bàsicament per rebre els permisos administratius, però era a partir d'aquestes maquetes que tenia a l'obra amb què feia l'edifici, no amb els plànols”.

Acompanya l'obra i vida d'Antoni Gaudí l'artista contemporani català Frederic Amat. El seu projecte audiovisual *Forja* és l'encarregat de donar la benvinguda al visitant a l'exposició. Amat explica a *La Vanguardia* que va ser el mateix director del MMOMA, Vassili Tsereteli, qui va donar impuls a aquest projecte quan el va visitar al seu estudi de Barcelona. “La fundació de la Pedrera m'havia encarregat una pel·lícula. Però semblava una missió impossible perquè aquest pot ser l'edifici més fotografiat i filmat del món, amb aquesta teulada meravellosa, les façanes: aquesta gran ona de pedra amb l'escuma que són els balcons”, descriu l'artista. “Estava a punt de declinar l'ofertament, però el director del MMOMA va proposar de donar-li a Gaudí una dimensió contemporània des del comentari de la seva obra d'un artista contemporani”.

L'endemà Amat s'hi va presentar amb un llençol, dues canyes i la petita càmera de vídeo d'un assistent. Va penjar la tela blanca darrere de la barana i va filmar. “Vaig acceptar la proposta de seguida. Quina mi-

Destaquen les maquetes, que expliquen que Gaudí treballava amb les mans i amb els volums

llor manera de comentar filmicament la cal·ligrafia de la forja que va iniciar Gaudí al balcó principal, però que va desenvolupar Josep Maria Jujol a la resta de balcons de La Pedrera, i que no hi ha 50 centímetres iguals. És un desenvolupament meravellos, i aquesta pel·lícula permet veure-ho sense interferències visuals”, explica Amat.

Aurea Cultura i Art ha volgut presentar aquesta exposició de Moscú com una trobada didàctica amb Gaudí, amb la seva obra i amb la seva pròpia vida i progressió professional. La proposta s'articula en cinc apartats temàtics que comencen amb una introducció biogràfica, amb la seva vida en el si d'una família d'artesans de Reus, i segueix amb el col·legi de les Teresianes, un dels seus primers treballs. Després s'explica la relació amb l'industrial i polític Eusebi Güell, convertit en el principal mecenes de l'arquitecte, i la defensa que Dalí va fer de Gaudí en un moment en què la seva obra era vilipendiada. L'últim apartat de l'exposició correspon a l'església de la colònia Güell, però sobretot al temple de la Sagrada Família, on va treballar entre el 1883 fins a la seva mort, el 1926.

MAY ZIRCUS/TNC

Rosa Serra, Sergi Buka i Jordi Sabatés a *Lucis et umbrae*

La llanterna màgica il·lumina al TNC la dictadura de la imatge

JUSTO BARRANCO
Barcelona

“El món de la imatge ens està absorbint, esclavitzant”. Ho assegura Xavier Martínez, director de *Lucis et umbrae*, un espectacle multidisciplinari amb teatre, música i màgia que demà s'estrena al TNC i que va néixer de la idea d'un il·lusionista, de Sergi Buka, qui fa vint anys va quedar fascinat com tants d'altres, com Bergman, com Goya, per un aparell que va ser el predecessor del cinematògraf: la llanterna màgica, amb la qual el món va començar a veure les imatges projectades en forma d'imatge filmada... tot i que, això sí, amb només dos fotogrames per segon i no amb 24. Una llanterna màgica amb la qual, diu Martínez, comença el món de la imatge que regna avui. I amb ella han volgut justament reflexionar sobre l'actual imperi de la imatge, sobre el món “ennuegat d'imatges” que habitem.

La dramaturga Victoria Szpunberg ha creat per a *Lucis et umbrae* una història de ressonàncies mítiques: les protagonistes són tres germanes, tres moires, tres filadores del destí a qui el seu pare regala un calidoscopi... i es perden dins l'huracà de la història del què parlava Walter Benjamin. Aniran a tres èpoques diferents: el món de la llanterna màgica; un present que no és avui, perquè encara no s'ha donat tota la revolució tecnològica, però on s'entre-

veu un futur com el 2017 on en un sol dia es generen tantes imatges com en tot el segle XX, i un futur oníric, surrealista.

Una història narrada a escena amb l'actriu Rosa Serra, el músic Jordi Sabatés i amb la llanterna màgica i la màgia de Sergi Buka, que utilitza per fi les plaques pintades sobre vidre que ha anat comprant aquests anys i que es feien servir amb la llanterna màgica. Un aparell amb el qual a finals del segle XVIII i al XIX, explica Martínez, es va popularitzar el gènere de la fantasmagoria, semblant a les pel·lícules

'Lucis et umbrae' utilitza el passat per reflexionar sobre l'actual imperi de la imatge

les de terror actuals: es projectaven imatges d'esperits en moviment en una sala fosca, esperits als quals s'invocava i amb els quals es parlava. A *Lucis et umbrae* justament fan una interpretació del que era una fantasmagoria. Però, conclou Martínez, “si al segle XVIII s'invocaven mons sobrenaturals amb aquest sistema de projecció, la fantasmagoria pròpia d'avui és que estem invocant contínuament un món d'imatges que som nosaltres mateixos, la nostra pròpia imatge.”

El temps de les llanternes

■ La llanterna màgica era un aparell que consistia en un llum -les primeres llanternes màgiques tenien llums d'oli i els aparells tenien xemeneia per al fum-, una cambra fosca, un joc de lents i unes plaques pintades sobre vidre creades per pintors que hi plasmaven els seus somnis i els seus mons més que no pas la realitat, diu Sergi Buka. Van aparèixer al segle XVII i van

ser molt populars fins a l'arribada del cinema. Però encara que van obrir el camí i siguin el principi del cinemàtic, Victoria Szpunberg recorda que la llanterna màgica “t'obliga a una altra relació amb el temps, a una altra percepció a què avui no estem acostumats i que ha inspirat tot el muntatge. Avui tot és molt veloç i també l'escena viu aquesta dictadura”.

VENTA DE ENTRADAS ATRAPALO.COM

VENTA D'ENTRADES grupbalana.com

El Corte Inglés

LA VANGUARDIA

TEATRO TÍVOLI
LA MAGIA DE LA DANZA
CON LAS PIEZAS MÁS FAMOSAS DE ...

8 A 18 JUNIO

GISELLE
LA BELLA DURMIENTE
CASCANUECES
COPPELIA
DON QUIJOTE
LAGO DE LOS CISNES
SINFONÍA DE GOTTSCHALK

BALLET NACIONAL DE CUBA

DIRECCIÓN Y COREOGRAFÍA ALICIA ALONSO